

מערכת בתי המשפט
דוברות והסברה

26 בספטמבר 2023
י"ב בתשרי תשפ"ג
4700-1039-2023-007882

תקציר הכרעת-דין בתיק תפ"ח 20-09-3661 מדינת ישראל נ' מאירוב ואח'

אב"ד סגנית הנשיאה השופטת יעל רז לוי, השופטת גילת שליו והשופט אהרון משניות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע הכריע היום בפרשה שכונתה "האונס באילת", במסגרתה הואשמו 11 נאשמים, מתוכם שלושה בגירים ושמונה קטינים בעבירות מין כלפי המתלוננת, קטינה בת 16, שבוצעו במלון "הים האדום" באילת ביום 12.8.20.

בית המשפט מצא את הנאשמים אשמים בכל העבירות שיוחסו להם בכתב האישום, למעט לעבירה של אי מניעת פשע שיוחסה לשניים מהם; כאשר לגבי שניים מהנאשמים מצא אותם בית המשפט אשמים, גם בעבירות שעלו מן הראיות הגם שאלו לא יוחסו להם בכתב האישום.

ארבעה מבין הנאשמים – שני בגירים בני 26 ו-27 ושני קטינים בני 17, נמצאו אשמים באינוסה של המתלוננת בנסיבות מחמירות, בהיותה במצב שמנע ממנה לתת הסכמה חופשית ותוך ניצול מצב זה. הנאשמים הנוספים שכולם קטינים, למעט נאשם 9 שהיה בן 19, אשר לא קיימו עם המתלוננת מגע מיני ישיר אך צפו במתרחש, בין כאשר שהו בתוך החדר ובין כאשר הציצו לתוכו לאחר שהתגודדו סביבו במסדרון ואף עודדו את חבריהם, נמצאו אשמים בעבירות של סיוע לאינוס, מעשים מגונים או שידול לאינוס, איש איש לפי חלקו, כאשר גם עבירות אלו בוצעו בנסיבות מחמירות.

הנאשמים בתיק זה לא הגיעו למלון כמקשה אחת. הנאשמים 1 ו-2, הבגירים בני 26-27, הגיעו לאילת מחדרה, ולמעשה בחיפושם אחר מקום ללון בו נכנסו ללא רשות לבריכת המלון ובהמשך אף נכנסו ללא כל רשות או תשלום לחדר 216 במלון, שבו התרחש בהמשך האירוע. הנאשמים האחרים הגיעו מיישובים סמוכים בדרום הארץ - הנאשמים 4 ו-11 אחים תאומים בני כמעט 18, הגיעו יחד עם חברים והשתכנו במלון בחדר 223 שכונה "חדר הידידים", ויתר הנאשמים הגיעו בחבורה אחרת לאילת ושהו בשני חדרים במלון, כאשר יש היכרות בין חבורה זו לבין הנאשמים 4 ו-11 וחבריהם, שכן כולם מתגוררים באותו אזור בדרום.

במועד האירוע המתלוננת וחברותיה הגיעו למלון לבקר את נאשם 11 וחבריו, ובילו בבריכת המלון; שם פנה הנאשם 2 למתלוננת ושאל אותה לגילה והיא השיבה כי היא בת 16 ושאלה לגילו. הנאשם 2 השיב כי הוא בן 27, ולאחר מכן אמר לה בכזב כי הוא בן 21, והציע לה לצאת עמו לבילוי בשעות הערב, אך היא סירבה.

לאחר שהבריכה נסגרה, המתלוננת וחברותיה עלו לחדר הידידים, שם בילו עם הנאשמים 4 ו-11 וחבריהם. בשלב זה שתתה המתלוננת כמות גדולה של אלכוהול שגרמה לערפול חושיה. המתלוננת לא חשה בטוב וביקשה מחברתה א' שתיקח אותה לשירותים הממוקמים במסדרון הקומה, מפני שהשירותים בחדר 223 היו מלוכלכים. א' תמכה במתלוננת, סייעה לה לצאת מחדר 223, והובילה את המתלוננת בעודה מתנדנדת אל מחוץ לחדר.

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

עם יציאתה מהחדר, המתלוננת נפלה ונשכבה על הרצפה עקב מצבה, בעוד א' ואחרים סייעו לה לקום ותמכו בה בהליכתה. בשלב זה הנאשמים 1 ו-2 אשר פלשו זמן קצר לפני כן לחדר 216 שהיה באותה קומה ובסמוך, שמעו את ההמולה והגיעו למקום. הנאשם 2 ניגש למתלוננת, אחז בפניה ואמר לנוכחים במקום בתואנת שווא שהוא בעל הכשרה במתן עזרה ראשונה, כי הוא יכול להגיש לה עזרה רפואית, והציע שתכנס לשירותים בחדר 216 אליו פלש זה עתה, אשר היה קרוב יותר מאשר השירותים במסדרון. עקב מצג השווא של הנאשם 2, חברתה א' וקטין נוסף אשר היה במקום וניסה לסייע לה, תמכו במתלוננת בעת הליכתה לכיוון חדר 216, כשלצדם הלכו חלק מהנאשמים האחרים.

לאחר שהמתלוננת נכנסה לשירותים בתוך חדר 216, כשחברתה א' תומכת בה, הנאשם 2 ביקש מחברתה שתלך לקנות למתלוננת מים בקיוסק הסמוך כדי לאושש אותה כביכול, ביקש אף שתרכוש עבורו מצרכים נוספים, ונתן לה כסף לשם כך. החברה א' חששה להותיר את המתלוננת לבד בחדר, אך לאחר שהנאשם 2 אמר לה כי אין לה מה לחשוש וכי יש לו אחות בגילה של המתלוננת, שוכנעה א' לצאת מהחדר וניגשה לקיוסק הסמוך.

בסמוך לאחר צאתה של א' מהחדר ועוד טרם שובה, הנאשם 2 התפשט והפשיט את המתלוננת, וכאשר א' חזרה כ-5 דקות בלבד לאחר מכן לחדר, כבר החל הנאשם 2 לבצע במתלוננת את זממו, לתדהמתה הרבה של א', שעזבה בבהלה את המקום, ולאחר מכן ניסתה מספר פעמים להגיע ולהוציא את המתלוננת מהחדר, ללא הועיל.

החל משלב זה אנס הנאשם 2 את המתלוננת לפחות פעמיים, שלא בהסכמתה החופשית ותוך ניצול המצב בו הייתה שרויה אשר מנע את יכולתה לתת הסכמה חופשית, כשבמעשה האינוס הראשון שנעשה על ידי נאשם 2 מיד לאחר שסילק את החברה א' מהחדר, נכח גם הנאשם 1, אשר חבר אליו לביצוע המעשים.

בשלב כלשהו קרא הנאשם 2 לחברו הנאשם 1 אשר שהה באותה עת מחוץ לחדר, לבוא לחדר ואז אנס גם נאשם 1 את המתלוננת, כשנאשם 2 נוכח במקום, מעודד אותה לעשות כן, ואף מצלם חלק ממעשה האינוס, ללא ידיעת המתלוננת וללא ידיעתו של נאשם 1. כל זאת תוך ניצול מצבה הקשה ומכמיר הלב של המתלוננת שמנע ממנה לתת הסכמה חופשית.

בזמן הזה חלק מהנאשמים, אשר השתכנו במלון באותה קומה וראו את הכנסתה של המתלוננת לחדר 216 במצב הקשה בו הייתה, הסתובבו במסדרון הסמוך לחדר, הציצו לתוכו, פתחו מידי פעם את הדלת, צחקו למראה שנגלה אליהם בחדר, קראו לחבריהם והתגודדו במסדרון; וזאת בשעה שהנאשמים 1 ו-2 אונסים את המתלוננת. יצוין, כי בשלב מסוים כאשר לא היה איש ליד הדלת והיא נפתחה קמעא, עבר במקום הנאשם 11, ראה שהדלת פתוחה וסימן לחבריו נמרצות להגיע למקום, תוך שהוא מצביע בתנועות יד חוזרות לעבר החדר שדלתו מעט פתוחה, ובעקבות סימוניו הגיעו למקום רוב הנאשמים.

בשלב מסוים, לאחר שהנאשם 2 סיים לבצע את זממו במתלוננת וגם הנאשם 1 כבר אנס אותה, החל הנאשם 2 לשוחח עם חלק מהנאשמים האחרים שהתגודדו במסדרון, תוך שהוא קורא להם להיכנס

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

לחדר, מציע להם לשכב עם המתלוננת ואומר להם שאין בעיה שכל מי שרוצה יעשה זאת; והכל כשהמתלוננת שוכבת עירומה וללא נייע על המיטה.

בעקבות האמור נכנסו לחדר הנאשמים 6 ו-7, אחים תאומים כבני 17, יחד עם חברם הבגיר נאשם 9. נאשמים 6 ו-7 אנסו בזה אחר זה את המתלוננת, לאחר שחברו יחדיו לביצוע המעשים, תוך ניצול המצב מכמיר הלב בו הייתה נתונה המתלוננת, אשר לא אפשר מתן הסכמה חופשית. במהלך מעשי האינוס נכחו בחדר או הציצו לתוכו חלק נכבד מהנאשמים האחרים, עודדו, צחקו ונתנו להם רוח גבית; כאשר לאורך כל האירוע הנאשם 2 נכח בחדר.

המארג הראייתי אשר הוצג בתיק זה אינו נשען באופן מרכזי על עדות המתלוננת, כפי שקורה לרוב בתיקים שעניינם בעבירות מין. שכן המתלוננת העידה כי בשל מצבה הקשה בעת האירוע, לאחר ששתתה משקאות אלכוהוליים רבים וחשה ברע, היא אינה זוכרת מה שקרה בחדר, למעט רסיסי תמונות וזיכרון, ובית המשפט נתן אמון מלא בדבריה. על כן, עיקר ההכרעה הושתת על עדויותיהם של הנוכחים במקום ובכלל זה הנאשמים, סרטוני מצלמות האבטחה שתיעדו את כל שהתרחש במסדרונות המלון, והסרטון שצילם הנאשם 2 בעת אינוסה של המתלוננת ע"י נאשם 1.

המתלוננת העידה באופן אותנטי ואמין, עשתה מאמץ להשיב בכנות לכל השאלות שנשאלה, ולא ניכר בעדותה כל רצון או נסיון להפליל מי מהנאשמים או להכפישם, ולא נתגלו כל בקיעים משמעותיים בעדותה, זאת אף לאחר שנחקרה במשך ימים רבים, מאחר שמדובר בכתב אישום שמנה 11 נאשמים.

אחת הסוגיות המרכזיות שחזרו ועלו במהלך המשפט היא המצב ההכרתי והתודעתי של המתלוננת במהלך האירוע. כל הנאשמים טענו כי לא הוכח שהמתלוננת הייתה שיכורה או במצב שמנע ממנה לתת הסכמה חופשית, וכי לאור התנהגותה בזמן האירוע ואף קודם לכן, היא הסכימה לכל המעשים, ולכל הפחות הם לא היו מודעים לכך שהיא במצב כזה.

בית המשפט דחה את טענות הנאשמים מכל וכל, ואת חלקן אף מצא כטענות מקוממות שלא היה להן כל מקום.

המונח הסכמה חופשית עבר שינויים לא מעטים מאז נחקק, והלך והתפתח בספרות המשפטית, בפסיקה ובחקיקה, דבר הניכר אף בפסיקת בתי המשפט בישראל לאורך שנים. הגם שנראה כי עוד לא הושלמה המלאכה ואף שהדרך חרושה, היא עדיין אינה סלולה באופן מלא, וישנה כברת דרך נוספת שעלינו לעבור ואף ליצוק תוכן מתמיד לתוך מושג זה.

בית המשפט הדגיש כי הסכמה חופשית משמעותה מתן מקום לרצונותיו של הצד השני; והיא מחייבת לוודא באופן אקטיבי את נכונות הצד השני לאקט המיני; תוך מתן משמעות לכבודו של אדם, פרטיותו ולאוטונומיה האישית של כל אדם באשר הוא על גופו ועל רצונותיו.

השינויים שעבר סעיף החוק הנוגע לעבירת האינוס מבטאים את השינוי בהתייחסות המחוקק והפסיקה לעבירות מין, ובמסגרת מגמה זו, נמחקה הדרישה שהייתה בנוסח הקודם, לפיה הבעילה צריכה להיות "נגד רצונה של האישה", ובמקומה באה הדרישה כי הבעילה תעשה "שלא

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

בהסכמתה החופשית, ובהמשך אף הוסרה הדרישה של שימוש בכוח או באמצעי לחץ אחר. מכאן, החוק מציב דרישה ברורה כי מגע מיני יהא רק במקום בו הובעה הסכמה חופשית באופן פוזיטיבי, ומוטלת חובה על מי שמקיים מגע מיני לוודא קודם לכן קיומה של הסכמה חופשית ומרצון, באופן שאינו משתמע לשתי פנים.

ממכלול הראיות שהובאו עולה, כי המתלוננת שתתה כמות גדולה של משקאות אלכוהוליים עד כדי כך שחשה ברע, לא הצליחה לעמוד על רגליה, נפלה במסדרון והייתה בערפול חושים על סף אובדן הכרה. הדברים עולים בבירור מהתיעוד המצולם בו ניכר מצבה העגום, כשהיא לא מצליחה להתרומם בכוחות עצמה ונזקקת לתמיכה בעת הליכתה, והדברים אף מתיישבים עם העולה מהסרטון שצילם הנאשם 2 בתוך החדר.

למגינת לב, הנאשמים עצמם היו ערים ומודעים למצבה, והם אפילו מסרו תיאור מטלטל בדבר מצבה הקשה של המתלוננת בשלב זה ובמהלך האירוע כולו, ותיארו כי המתלוננת הייתה כמו: **גופה, פסל, חפץ, מעורפלת, בתרדמת, כמעט מחוסרת הכרה, ישנה, חיה, מתה, זרוקה, לא מגיבה, ולא מצליחה לעמוד.**

במצב זה, שהיה בולט וזועק לעין, קבע בית המשפט, כי המתלוננת לא הייתה מסוגלת לגבש או לתת הסכמה חופשית למגע מיני עם מי מהנאשמים, או לשהייתם בחדר תוך כדי שמתקיים שם מגע מיני, והנאשמים היו מודעים למצב זה. על כן מעשיהם מהווים פגיעה מינית אסורה העולה כדי עבירה פלילית, איש איש על פי חלקו; תוך שהודגש כי גם צפייה במתלוננת במצב כזה ללא הסכמתה החופשית מהווה מעשה מגונה, לאור הגירוי והביזוי המיני הטבועים במעשה זה.

בית המשפט ראה לנכון לדחות טענות שונות שעלו כחוט השני לאורך המשפט על ידי ההגנה, חלקן ישירות וחלקן מרומזות יותר, אשר נגעו להתנהלות המינית המשוחררת והמתירנית לכאורה של המתלוננת, תוך שקבע:

"אין לנו אלא לחזור על מושכלות יסוד – לכל אדם נתונה האוטונומיה המלאה על גופו ורצונו. בכל רגע ורגע נתון, ואפילו תוך כדי קיום המגע המיני, יש לאדם זכות להחליט כי אינו מעוניין בו יותר. לכל אדם הזכות לבחור את האופן בו הוא רוצה להתנהל בתחומי החיים השונים, והוא אדון לגופו ולאוטונומיה שלו.

הסכמה יש לקבל באופן ברור, ואין לאף אדם בסיס להסיק מהסכמה שניתנה למגע מיני במקום ובזמן אחר, כי בכך ניתנה הסכמה מראש גם למגע מיני עימו.

התנהגות מינית קודמת או התנהגות "פרובוקטיבית" לכאורה, לא נותנת לגיטימציה לפגיעה מינית ולא מעידה על הסכמה. מתירנות מינית לא מתירה פגיעה מינית, ואין כל מקום להצבעה על התנהגות מינית מתירנית ככזו המתירה קיום מגע מיני עם אותו אדם, או מרמזת על כך שהוא מעוניין בכך, כפי שניסו הנאשמים לעשות כאן.

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

בתי המשפט חזרו והתנערו מאמירות מסוג זה אשר הטילו באופן מסוים את האחריות או האשם על נפגע העבירה, באופן שמרמז כי באותה התנהגות מתירנית הוא או היא הזמינו באיזה אופן את העבירה".

ביחס לאופן בו "התגלגל" האירוע, קבע בית המשפט, כי הנאשם 2 הוא דמות דומיננטית בכל ההתרחשות וניתן לכנותו מחולל האירוע. הוא אשר פגש את המתלוננת לראשונה בבריכה במלון, שם נודע לו כי היא קטינה בת 16, וכבר שם הביע בה עניין. בהמשך, כששמע את ההמולה במסדרון, הביא בתחבולה את המתלוננת לחדר, כשהוא ממוקד וחדור מטרר לנצל את מצבה. הנאשם 2 גילה מניפולטיביות, ובהרף עין המציא כי הוא פרמדיק, והכל על מנת לבודד אותה מהחבורה ולהובילה לחדר. לא חולפות דקות ספורות והוא משלח מעליו את חברתה א' לקיוסק, ומיד עם צאתה מנצל את ההזדמנות, מפשיט את המתלוננת ואונס אותה. לאחר שביצע את זממו המשיך הנאשם 2 ו"ניהל" את המתרחש בתוך החדר. ראשית קרא לחברו הנאשם 1 לתוך החדר כדי שאף הוא יבוא על סיפוקו, ואז החל לשוחח עם הנאשמים האחרים, שהתגודדו סביב החדר והציצו אליו מעת לעת, ואף שכנע את הנאשמים 6 ו-7 להיכנס לתוך החדר, שם אנסו את המתלוננת אף הם.

הנאשם 2 הוא גם היחיד אשר מרגע בו הצליח להכניס את המתלוננת לחדר, שהה בו במהלך כל האירוע ללא הפסקה, כשהוא שותף למעשיו של נאשם 1 ומסייע לנאשמים 6 ו-7 באינוס את המתלוננת.

באשר לנאשם 1 קבע בית המשפט, כי הוא והנאשם 2 פעלו למעשה יחד כל העת, החל מהגעתם מחדרה לאילת, המשך בכניסתם ללא רשות לבריכת המלון ופלישתם לחדר 216, וכלה בחבירה של נאשם 1 לנאשם 2 לניצול מצבה של המתלוננת לשם ביצוע עבירות המין. נאשם 1 היה מודע היטב למצבה הקשה של המתלוננת מהרגע הראשון, ולכך שהנאשם 2 הכניס אותה לחדרם כדי לטפל בה לכאורה לאור מצבה הקשה. למרות זאת, כאשר הנאשם 2 מתחיל לאנוס את המתלוננת מיד לאחר שהוא משלח את חברתה מהחדר, לא רק שנאשם 1 לא מונע ממנו לעשות כן, אלא הוא אף נוכח בחדר ונותן לו רוח גבית לביצוע המעשה. התנהלותם של השניים כרוכה זו בזו, כפי שאנו למדים גם מכך שבהמשך נאשם 1 נקרא על ידי נאשם 2 חזרה לחדר, כדי שגם הוא יבצע בה את זממו, זאת כשנאשם 2 ממשיך לשהות בחדר בזמן שנאשם 1 אונס אותה ואף מצלם חלק מהדברים.

בית המשפט קבע כי אף הנאשמים הנוספים, הגם שלא קיימו עם המתלוננת מגע מיני ישיר אלא צפו במתרחש, ביצעו כלפיה עבירות מין; ולגבי חלקם אף נקבע כי סייעו למעשי האינוס שביצעו האחרים, כשהסיוע מתבטא בעידודם לאנסים ומתן לגיטימציה ורוח גבית למתרחש בחדר, מעצם נוכחותם בחדר והתנהגותם במהלך האירוע.

לא קל היה לצפות בסרטוני מצלמות האבטחה שתיעדו את המתרחש במסדרון שליד חדר 216 לאורך כל האירוע. סרטוני מצלמות האבטחה אמנם נעדרי פסקול, אך העדות העולה מהם אינה עדות שותקת, כי אם זועקת ומטלטלת. הנאשמים נראים בסרטונים מתרוצצים במסדרון, קוראים זה לזה, מתגודדים ליד דלת החדר, מציצים לתוכו וכל זאת כשהם צוחקים ונלהבים. אותה התגודדות של נערים רבים ליד פתח הדלת, משל הם צופים נלהבים, ותגובותיהם המשועשעות, תוך

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

צחוקים, תנועות גסות, כשהם מתקבלים האחד על ידי האחר בתגובה אוהדת של אחווה גברית, והערכה למי שהצליחו ב"כיבוש", הדירו שינה מעינינו.

התנהגות הנאשמים, כפי שנראית במצלמות, עומדת בסתירה בלתי נתפסת לדברים שהתרחשו ממש באותם רגעים לנגד עיניהם של הנאשמים - נערה צעירה, אשר זמן קצר לפני כן בילתה איתם או עם חבריהם בחדר סמוך, המוטלת עירומה, שיכורה, חסרת אונים וללא נייע על המיטה, ונאנסת ע"י מספר גברים בזה אחר זה, כמו כלי שנועד אך ורק למילוי יצריהם.

העולה מצפיה בסרטונים המתעדים את המתרחש במסדרון בדקות אלו מטריד ועצוב, ומשקף אובדן דרך של נערים צעירים, והתפרקות מכללי מצפון ומוסר בסיסיים. ההתלהבות, הצחוקים וגילויי ה"כבוד" וההערכה שקיבלו הנאשמים 6 ו-7 בעת ולאחר שאנסו את המתלוננת, מלמדים על האווירה הרעילה של ביזוי, זלזול והחפצת המתלוננת, ששררה בחדר ובסביבתו.

קשה להבין כיצד למרות התמונה הקשה שהתרחשה לנגד עיניהם במשך דקות ארוכות, לא מצא איש מהנאשמים להגיב בדרך נחרצת - לנסות לעצור את המתרחש, לצעוק, להביע מחאה, לנסות להוציא את המתלוננת פיזית מהחדר, או להזעיק משטרה. תחת זאת הם המשיכו להציץ, להיכנס לחדר, לצחוק ולהפגין התלהבות מהמתרחש. אף לא צדיק אחד נמצא בסדום.

אווירה רעילה וכביכול משועשעת זו, שהחלה כבר בשלבים הראשונים של האירוע ע"י חבריהם של הנאשמים 6 ו-7, למעשה הכינה את הקרקע עבורם, ונתנה להם לגיטימציה להיכנס לחדר שלא שייך להם, ולאנוס גם הם את המתלוננת ששכבה חסרת אונים על המיטה, כשהיא לא מודעת למתרחש סביבה ובמצב שלא ניתן היה לקבל ממנה כל הסכמה. ניתן אף לומר כי אווירה זו עודדה את הנאשמים 6 ו-7, נתנה להם רוח גבית ותרמה ליצירת תנאים לאינוס המתלוננת על ידיהם.

עצם הצפייה במתלוננת כשהיא שוכבת עירומה על המיטה בחדר, הן בעת שאחרים מבצעים בה עבירות מין, והן כשהיא שוכבת ללא נייע, באיברים פשוטים על המיטה, מהווה מעשה מגונה; מעשה שעל פניו, בפרשנות הרגילה של הדברים, נעשה לשם גירוי מיני.

בית המשפט קבע, כי במעשי הנאשמים קיים גם פן דומיננטי מובהק של ביזוי מיני, תוך החפצתה של המתלוננת, ראייתה כאובייקט לגירוי וסיפוק צרכיהם, תוך ניצול העובדה שהיא לא הייתה מודעת למתרחש סביבה ואינה מסוגלת להביע התנגדות למעשים.

הדברים עולים בביור גם מתיעוד המצלמות, בו אנו נחשפים להתגודדות במסדרון של חבורת נערים צחוקים, המחליפים ביניהם תנועות גסות, צחוקים, חיוכים ואמירות גסות גם לגבי המתלוננת; באופן מזלזל, משפיל ומבזה.

ראוי עוד לציין, כי נאשם 9 מבוגר מעט מיתר הנאשמים, כאשר הוא היה כבן 19 בעת האירוע, ואילו הנאשמים איתם שהה היו קטינים כבני 17. במצב דברים זה, להתנהגותו של נאשם 9, אשר לא רק שלא ניסה למנוע את המתרחש, אלא גם הסלים את האירוע וליבה את התנהגותם של האחרים באירוע, יש משקל והשפעה על האחרים, והתנהגותו באירוע נתנה לגיטימציה ועידוד למתרחש.

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

בנוסף, בשלב בו נאשם 2 שכנע את נאשמים 6 ו-7 להיכנס לחדר והציע להם לשכב עם המתלוננת, נוהל רוב השיח מולו דווקא ע"י נאשם 9, כאשר לאחריו גם נאשמים 6 ו-7 התקרבו לחדר, ונאשם 9 אף נתן לנאשם 7 מעין דחיפת עידוד, ובהמשך להם נכנסו לחדר. התנהלות זו של נאשם 9 וכניסתו יחד איתם לחדר באותו שלב ראשוני, מהווה עידוד ודרבון להיענות להצעתו של נאשם 2, והיא כשלעצמה סיוע לאינוס המתלוננת ע"י שניהם, תוך יצירת התנאים לכך.

משכך, החליט בית המשפט להרשיע גם את הנאשם 9 בכך שסייע לאינוסה של המתלוננת ע"י הנאשמים 6 ו-7, למרות שהתביעה לא האשימה אותו בכך. זאת בהתאם לסמכותו של בית המשפט בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, לעשות כן במקרים בהם אשמתו של נאשם עולה מתוך העובדות שהוכחו בפניו וניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן.

באשר לטענת האכיפה הבררנית - בית המשפט דחה את עתירת ההגנה לביטול כתב האישום בשל אכיפה בררנית יחסית למעורבים אחרים, אשר נטען כי גם אותם היה צריך להאשים יחד עם הנאשמים באותן עבירות, או לכל הפחות בעבירה של אי מניעת פשע.

נפסק כי משהנאשמים 3 ו-9 נמצאו אשמים בעבירות חמורות ולאור זיקתם הרבה לליבת האירוע, אין מקום לקבוע כי הם אשמים גם בעבירה של אי מניעת פשע, זאת אף בשל כך שלא נמצא הבדל משמעותי בינם לבין נאשמים אחרים אשר לא הואשמו בעבירה זו. על כן משעה שנאשמים 3 ו-9 לא הורשעו בעבירה של אי מניעת פשע ניטל למעשה העוקף מטענות אלו; ואף הטענות של אכיפה בררנית יחסית לחברה א' נדחו בשתי ידיים, כאשר נקבע כי אין כל מקום להשוואה בינה לבין הנאשמים.

אחרית דבר

בית המשפט סיכם את הכרעת הדין במילים הבאות:

"החשיפה לראיות בתיק זה, לתמונות מן המסדרון של הנאשמים מתגודדים סביב החדר וצובאים עליו כאילו מתרחשת שם הצגה, פותחים את הדלת בחדר לא להם, מציצים, מצחקקים, נותנים "כיפים" זה לזה, נכנסים לחדר והכל כאשר מה שהם רואים לנגד עיניהם בתוך החדר הוא את המתלוננת שרועה עירומה, כגופה או כפסל ואנשים עושים בה כבשלהם, הדירה שינה מעינינו. לא לילה אחד ולא שניים, התהפכנו על משכבנו במחשבה כיצד יכול להיות שקבוצה של נערים, רובם קטינים כבני 17, תלמידי תיכון, נערים לכאורה נורמטיביים, ינהגו כפי שנהגו - חבורה מבזה, משפילה, מעודדת זה את זה לקחת חלק באותו "סדום ועמורה" שהיה בחדר, כפי שתיאר זאת נאשם 1.

שאלנו את עצמנו הכיצד מכל הנאשמים שהעידו על עצמם כ"ילדים טובים" או נערים מבית טוב לא היה צדיק אחד בסדום?

רבות נאמר ונכתב על הקבוצה ועל הכוח החיובי שיכול להיות בקבוצה. לקבוצה יש כוח גדול, כוח לשנות לטובה, יחד בערבות הדדית. לעיתים היחיד אינו יכול להוביל לשינוי הפעולה, ורק בקבוצה ניתן לעשות כן. ומנגד, כפי שקרה בענייננו, הכוח של הקבוצה והחיבור בין שתי הקבוצות שהכירו

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

קודם לכן, יצר כוח רב, משחית והרסני, שתוצאותיו הקשות ניכרו בפנינו. אותו כוח משחית נבנה והתעצם מתוך הלחץ הקבוצתי השלילי, והרצון של כל אחד מהנוכחים במקום להראות שהוא לא שונה, שהוא חלק מהקבוצה, וגם הוא "גבר".

לאחר שהתחבטנו רבות בשאלה זו, שעדיין נותרה ללא תשובה אחת ברורה, מוצאים אנו חשיבות באמירת דברים מפורשים וברורים, בתקווה שאולי אלו יילמדו ויצרבו בתודעה.

רוצים אנו להעביר מסר ברור – מעשה שעשה פרט כחלק מקבוצה, הוא אחראי לו באופן מלא, ולא תהיה לו תרופה בכך שישתתף מאחורי הקבוצה, או ינסה לחסות מאחורי חבריו.

לכל אחד ואחד מהנאשמים, בכל מקום ובכל סיטואציה, האחריות המלאה על מעשיו הוא. העובדה שמעשה העולה כדי עבירה פלילית נעשה בתוך קבוצה, יכול רק להחמיר את נסיבות ביצועו וכך גם מורות הוראות הדין במקרה של ביצוע עבירות מין בצוותא. ואין פטור מאחריות פלילית כי "כולם היו שם" או "כולם עשו את זה".

אצטלה נוספת מאחוריה ניסו הנאשמים למצוא צידוק למעשיהם, הייתה בכך שיש לבחון את מעשיהם במשקפיים של "אווירת אילת", ולמעשה ביקשו שנאמץ את האקסיומה שלכאורה מובנת וברורה לכל, כי מדובר באווירת בילוי, שתיה ופריקת עול שמאפיינת ומותרת במידה מסוימת בחופשה, כאילו יש במילה "אילת" מעין קוד שידוע לכל, שדי באמירתו כדי להסביר את שהתרחש, ולא היא.

נביא את הדברים על קצה המזלג ממש, ובלשונם של הנאשמים: "זה האווירה של אילת... צחוקים, מדברים, חגיגה, את יודעת אווירה של אילת"; "כל מה שקרה שמה הכל ספונטני זה אילת"; "זה האווירה של אילת... לצחוק ליהנות..."; "זה באילת בחופשה עם חברים, אנחנו צעירים"; "התלהבות של אילת, אתה שמח.. אתה רץ"; "הכל התנהל רגיל. אווירה טובה של אילת, מוזיקה שתייה...". וה"דובדבן שבקצפת", תשובה לקונית של אחד הנאשמים שממחישה את הלך הרוח האמור: "מן הסתם אילת". ולכך נשיב "אז זהו. שלא". לא מן הסתם אילת.

באילת לא הכל מותר, שום דבר לא נמצא "מתחת לרדאר". אין "חוק אילת". אין מקום בארץ שמצוי מחוץ לשטח השיפוט של הדין הפלילי, ו"אווירת חופשה" אינה מהווה הגנה אקס טריטוריאלי. יציאה לחופשה אינה תירוץ להשיל את כל העכבות, ולעשות מעשים קשים ללא גבולות, לא פנימיים ולא חיצוניים.

אין כל מקום לראות בכך שמדובר בנערים היוצאים לחופשה רחוק מהבית כנסיבה מקלה, ואין מקום ל"הנחת גיל" או ל"הנחת אווירת חופשה". נהפוך הוא.

יידע כל אדם, קטין או בגיר, כי אווירת חופש או חגיגה היא מובנת, לגיטימית ואף חיובית, כאשר הכל נעשה בגבולות המותרים. אך אין לקבל טיעון מפורש או משתמע, כפי שעלה מדברי הנאשמים, כי אווירה זו תשמש כסות או מצע ממנו צומחים מעשים בלתי לגיטימיים ואף פליליים.

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

מה שקרה באותו מסדרון בקומה השניה במלון "הים האדום" באילת, זו התפרקות מוחלטת מכל הגבולות, ביזוי, החפצה, השפלה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה של המתלוננת. זאת כשהנאשמים (פרט לנאשם 11 שחלקו התבטא בשידול בלבד), לוקחים חלק באותו ביזוי מיני, החפצה והשפלה, כחלק מהתנהגות קבוצתית שלילית קשה ומבזה.

עצוב לחשוב כשרואים את התמונה בכללותה, שאם רק אחד מהנאשמים היה אותו צדיק בסדום, ניתן היה למנוע את המעשים או לפחות לקטוע אותם באיבם. תחת זאת, הנאשמים בחרו להצטופף מחוץ לחדר, להציץ או להכנס לתוכו, כשהם צוחקים זה עם זה, נותנים "כיפים", עושים תנועות מגונות בצורה בוטה משפילה ומחפיצה, כל זאת כשבחדר מתרחשים מעשי אינוס קשים במתלוננת תוך ניצול גס של מצבה, מצב בו לא יכלה להגן על עצמה, ואין מושיע.

אחרי כל אלו, ראינו לנכון לומר מספר מילים על הנאשמים ועל כוחה השלילי של החבורה, כפי שהתגלה גם במהלך ניהול המשפט. נראה כי הנאשמים, אשר הגיעו לאילת בשלוש חבורות נפרדות, כאשר אין היכרות מוקדמת בין הנאשמים 1 ו-2 לבין הנאשמים האחרים, הפכו במהלך המשפט למעין חבורה מגובשת שיש לה מניעים ואינטרסים משותפים.

כך לדוגמא, הגם שחלק מהנאשמים הקטינים גילו בחקירותיהם במשטרה גילויי חרטה ובושה על חלקם באירוע, ואף גילו אמפתיה בדיעבד אל המתלוננת, במהלך המשפט בחרו הנאשמים להציב חזית אחת, זאת בעיקר בנוגע למצבה של המתלוננת, ולשאלת הסכמתה לקיום יחסי המין.

הנאשמים ניסו, איש איש בתורו, למזער את מה שאמרו על מצבה של המתלוננת בחקירות, וניסו לטעון, בניגוד לאמירות ברורות שלהם עוד במשטרה ובניגוד לעולה ממצלמות האבטחה, כי מצבה של המתלוננת היה תקין, היא הבינה את המתרחש בחדר, רצתה לקיים מגע מיני, וחלקם אף אמרו שהייתה פעילה ואפילו דיברה ושוחחה על דא ועל הא.

גרסאותיהם של הנאשמים עברו כל אחת בזירה שלה, שינוי תוך שהם "יישרו קו" והתאימו את עדויותיהם באופן כמעט אחיד לגרסאותיהם של הנאשמים 2, 6 ו-7, לעיתים תוך סתירות חזיתיות אל מול דברים ברורים שאמרו בחקירות, ואף לא היססו לשקר באופן בוטה בעדותם בבית המשפט. ויוזכר בהקשר זה התיאור שחזר על עצמו ברוב העדויות, ברוב המקרים לראשונה במסגרת העדות בבית המשפט, של המתלוננת יושבת מעל הנאשם 2; ההסברים החוזרים על כך שהיא לא הייתה שיכורה אלא "שתויה"; או על כך ששאבו מידע מהתקשורת עובר לחקירה במשטרה, ומידע זה הוא המקור לדברים שאמרו לגבי מצבה של המתלוננת.

ולא נוכל לסיים את ענייננו מבלי לומר מספר מילים למתלוננת אשר העידה בפנינו בכנות, באומץ רב ובאופן אותנטי. קולך שנאלם בחדר 216, נשמע היטב והדהד בין כותלי בית המשפט".

נוכח כל האמור הרשיע בית המשפט את הנאשם 1, איליזיר מאירוב, והנאשם 2, איסי רפאילוב, בעבירות של אינוס בנסיבות מחמירות של המתלוננת, כשהנאשם 1 הורשע בשתי עבירות אינוס כאמור, ונאשם 2 במספר עבירות אינוס.

מערכת בתי המשפט דוברות והסברה

בנוסף, הנאשם 2 הורשע בשתי עבירות של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, בנוגע לסיוע לאינוסה של המתלוננת על ידי נאשמים 6 ו-7; בעבירות רבות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות; ובשתי בעבירות של פגיעה בפרטיות, בגין צילום הסרטון האינטימי ושליחתו לנאשם 1.

הנאשם 9, אושר שלמה, שאף הוא בגיר, הורשע בשתי עבירות של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות בנוגע לסיוע שלו לאינוסה של המתלוננת על ידי נאשמים 6 ו-7; ובעבירות רבות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות.

באשר לנאשמים הקטינים מצא בית המשפט שהם אשמים בביצוע העבירות הבאות:

הנאשמים 3 ו-5: שתי עבירות של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, בנוגע לסיוע לאינוסה של המתלוננת על ידי נאשמים 6 ו-7, ובעבירות רבות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות.

הנאשם 4: עבירה של סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, לגבי אינוסה של המתלוננת על ידי נאשם 6.

הנאשמים 6 ו-7: שתי עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות של המתלוננת.

הנאשם 10: עבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות.

הנאשם 11: עבירה של שידול למעשה מגונה בנסיבות מחמירות.

יצוין, כי הנאשם 8 הודה עוד בשלבים מוקדמים יותר של ההליך במסגרת הסדר טיעון, עניינו הופרד וטרם נגזר דינו.

בית המשפט דחה את הטענות לעונש למועד מאוחר יותר, לאחר שבאי כח הצדדים יוכלו לקרוא וללמוד את הכרעת הדין, ולאחר שיתקבלו תסקיר לגבי נפגעת העבירה, ותסקירים של שירות המבחן, כאשר לגבי מרבית הנאשמים, החוק מחייב לקבל תסקיר בטרם גזר הדין.

יצוין, כי לאור העובדה שחלק הארי מן הנאשמים הם קטינים, אשר ענינם חסוי על פי החוק, ובנוסף, הכרעת הדין לכל אורכה כוללת קטעים רבים הנוגעים בעוצמה רבה לפרטיות, בעיקר לגבי המתלוננת; מצא בית המשפט כי אין מקום לפרסם את הכרעת הדין, טרם יתאפשר הן לנאשמים והן למתלוננת להתייחס לדברים.

***** התקציר אינו בא להחליף את פסק-הדין, הנוסח המחייב הוא זה של פסק-הדין המלא *****